

Helsingissä 27 XII 95.

Oma rakas Maisuni!

Sulimmat kiitokset jouluterveh-
dyksestäsi; postia kun ei jätetty ulos ke-
koviikkona, kun joulupäivänä, sain sen
vasta eilen, vaan eihän se iloa vähentä-
tänyt... Eilenhän täytti 20 vuotta! Sitä-
pää Piini varmaan et muistanut, muu-
den kai olisit liijeen littänyt!... Oä,
kun se Piiniä veikkosikin oli ystäväit-
tinen, kun hän mua muisti. Anneffo
nytkä hänellä tämä pieni kirje joka seuran
omikana. —

Tahdotko, että kerron sulle jotain
jouluistamme?

Olikun se joulu-aattoamme koko haave-
ka. Meillä oli tietysti kuusi — isokun-
si lattiasta kattoon, pumppulilunta ja

Stenbomille
kosta
kopyn
ja
pöytäkirjan
tehtäväksi
onjoku!

Veron puolan hävittäminen karkuilla.
Ostettiin puolan tavarain!

ja kynttilöitä täynnä, onnista koristuksia
Siinä ei ollut, paitsi "kiittolaukua" eli mitään
kutsuttane... Rakas tatiämme oli meillä.
Joululahjoja heitettiin sisään varmaan sata
kaksikymmentä kappaletta! Yksin Pekka sai
puoli neljättäkymmentä, niitten joukossa
9 kirjateosta ja kultasormuksen isolla
vanhauaikuisella kivellä. Siinä näet kuu-
ka hemmoteltuja olemme lahjojen suh-
teen. Muistan mieleeni pieni Pekka ni-
minen poika, joka eräänä jouluna noin
13 vuotta sitten huokasi syvästi, saatua-
sa noin 60 à 70 lahjaa, ja sanoi mel-
kein itkuisinmiin: "joko kaikki on lop-
punut? ja minä olen saanut niin vä-
hän!"... Voi, hirmusta, kuinka sitä
ollin vaativaisia ja itsekkäitä piene-
nä. Kummako, jos nyt olisiin?... Vaan sii-
tä pitää päästä; jollei itse opeta itse-
lään, niin elämä opettaa. Ja onhan se hyvin.
Sillä sehä on onnellinen, joka ei mitään
taivitse...

Gerda ja Yrjö saavat suuvikään 1000

ko paljon lahjoja. paljon terveisiä ja kiitoksi-
sia muuten Yrjöltä Sinulle ja veikolleni va-
lokuvirastanne. Gerda sai sievän viukkon
(? broepr) ja uuden ison albumin, jossa
nyt kaikkien kuvat kopioit. —

Oletko saanut viime kirjjeemme? Siinä
oli samassa koteloon sekä Gerdan että
minun. Oli painnut vaan yhden postin-
merkin päälle, kun postigooni painatti
ja sanoi: morsio odota (oli nim. olevi-
nani venäläinen siltä kerralta!)^{*} — vaan
sitten kumminkin harmitti, kun se kirjje
oli niin kaupan pakse. Saattoiko mah-
taa siitä ylipainoa? Myöskään en vielä
tiedä, onko se valokuvani saapunut perille.
Kään kyllä kad ne nyt kaikki on, ja huo-
menen vammaan kirjje tulee. —

^{*} Ehkä tiedät, että rahisti olen vähän keuhko-
lineen kielitaitoni kanssa — esiinnytti minun
loin saksalaisena, milloin Caushalaisena
J. n. e., niin että on monta kertaa saatu
nauraa. Nimitet ovat niin koptelait, kun kuulevat puhuvansa
ulkomaalaisen kanssa.

Luistat = rannun... "sa mikä, häiselet" Gerda väittää muutama...
Olkoon taita...
Olellin tein

Maisu! Tahtoisiin laulaa Oulun
Linna kunniamiesi, mutt' en nyt osaa.
Joka päivä istuu kumminkin yhden
kerran pianon ääressä ja soittaa — Si-
nulle. Heu vallaan rakastunut tuohon
yksinkertaiseen Melodiaan „Ouu, Mä,
Jeesus!” — tuo vanha, rakas, josta niin
pagoi olemme puhuneet. En tiedä, mikä
mielitys siinä lieenee — varmaan si-
nua muistoi. Soittaa sen kémollissa,
ja ensimmäisen äänen jälkeen sydän
meni aukenee, ja Senaa kuvaa as-
tuu elävänä eteeni... Ja pelin saam-
me nähti toisiamme! Oi Jumalani,
onko se mahdollista? Rakastatko vie-
kä minua yhtä pagoi? ... Tiedätkö,
kun näin kysyn, niin sisäinen into
vetää heurein hymyyn ja sanon itselle:
ni; Sinä rakastat mua enemmän kuin
ennen! ... vaan eukaa sitä ansaitse.
Kuinä Sinä osaat minusta jättää — Sinä
vaton tyttö, Sinä luovon lapsi tämä
möisestä doomedarista, joka tietää

Kaikki muistot näinkin vanha, vanha rukko? Oi Sinä, kun
Olet tulon... Olla antoi
Pelkasi.